

UN BLOG DE GASTRONOMIA

Van arribar amb un pom de flors ben triat, no pas un pom de flors d'aquells que es compren a les floristeries del carrer València (el cotxe aturat un moment en doble fila, doni'm un pom d'aquests de quinze euros, agafi'l vostè mateixa, agafi el que li agradi més). Era un pom embolicat amb paper marró i amb llaçada vegetal fet en una botiga d'art floral (se'n deia així) on, abans de triar les flors, et preguntaven el sexe i tot de detalls psicològics del receptor.

Havien conegut el doctor Manuel Closes en un restaurant de tres estrelles, després de l'àpat, als sofàs de vímet de la terrassa, on els clients es prenién el gintònic o el whisky i aprofitaven per fumar. Ells dos tenien un blog de gastronomia; «Clara i David entre fogons», i un cop l'any es permetien un gran restaurant com aquell. Allà fora, van mirar-se de cua d'ull l'any de l'ampolla de porto que es prenia l'home, a la taula del costat, i ell, en veure'ls mormolar, els va convidar a tastar-ne una copa. Van acceptar emocionats.

De seguida van enraonar del menú, i com que ells dos demostraven tanta seguretat descrivint les sensacions que els havien produït alguns plats, el doctor els va dir que buscava algú que l'assessorés, que li fes el celler, que li comprés les ampolles de vi a l'avançada i que li ensenyés a tastar, de passada. «Jo de vi no hi entenc, només sé el que m'agrada», va dir. Els ho pagaria, esclar. Seria com una feina. Els va convidar a casa seva a sopar per parlar-ne. Tots tres, eufòrics per la beguda, van buscar data a les agendes. La dona només somreia. No havia begut ni de bon tros tant com ells.

El pis era al passeig de Gràcia i tenia una entrada de servei i una de convidats. No havien vist mai res tan luxós.

—Què deu pensar el repartidor de pizzes... —va fer ell, mort de riure.

Quan van entrar a la sala van trobar-s'hi tot de gent prenent xampany en copes bones, però no adequades. Un cambrer els va demanar els abrics i va resultar que el coneixien. Era el sommelier d'un restaurant de Barcelona que els agradava molt, i que aquella nit es devia estar guanyant un sobresou. Havien enraonat moltes vegades i havien fet broma sovint sobre aquella marca de xampany, que —deien— només es bevien els ramats de nou-rics. Ella no va saber si saludar-lo. Al final, ho va fer.

—Ei... —va dir.

I el xicot va somriure sense comprometre's.

De seguida, el doctor la va fer seure entre dos homes, en un dels sofàs, llarg com un vagó de metro, i al seu xicot entre dues dones, en un altre. S'havien imaginat un sopar íntim, tots quatre.

—Clara i David, sommeliers, gastrònoms... Després ens criticaran el vi! —va ponderar el doctor.

Tots van fer «ui, ui», riallers, i van moure els caps mentre feien cara de por amb sol·lícita indiferència.

Ella duia la camisa transparent de firma, els texans d'importació amb brillants i les sabates també de firma, però no s'havia maquillat i, allà enmig, s'hi trobava bruta i imperfecta. El seu xicot també li semblava fora de lloc amb la camisa i els pantalons negres. Què els passava a tots dos? Era només que eren pobres? Que no sabien com s'ho farien per tirar endavant al cap de dos mesos, quan se'ls acabés l'atur? Al final hi va caure. Tots els de l'habitació estaven operats menys ells. Era això.

El doctor tenia un clotet a la barbata que potser era artificial. I estava molt bronzejat. Tots els doctors especialistes en medicina estètica hi estaven, potser perquè era una manera d'amagar els retocs (en deien així) que s'havien fet. Però els volia amagar, ell? Quants anys tenia? Duia els cabells tenyits? Potser sí, aquell color marró no era natural. La dona tenia una cara blanquíssima de monja amb els llavis no pas inflats però sí molt definits i una mica torts. Eren uns llavis que semblava que no es poguessin acabar de tancar del tot, com si aquella dona estigués sempre bufant un lleuger, petit, elegant pastís d'aniversari d'una sola espelma. Els ulls es mostraven esverats, però també molt complaents. Es pentinava cap enrere, segur que per mostrar el front llis. Com devia ser abans? Una d'aquestes dones boniques que quan passa el temps volen seguir sent boniques o una dona lletja que va anar a la consulta del doctor i que, un cop operada, va enamorar-lo perquè l'havia fet al seu gust? I ell? Ja estava operat quan es van conèixer o es va operar després, un cop casats? Potser un dia, al llit, amb les mans per damunt dels llençols, van parlar-ne. «Ens hauríem de retocar. Nosaltres som el nostre millor anunci». El dia del restaurant de tres estrelles, ni ella ni el seu xicot no se'n van adonar, que estaven operats. Però aquell dia havien begut molt.

Mentre el cambrer —el seu amic— anava servint copes amb una safata, ella va repassar les obres d'art contemporani. La seva gràcia principal és que eren embalums tan grossos que, per lluir, havien d'exposar-se en un lloc com aquella sala d'estar immensa. No es podia dir si eren belles o lletges. Com les cares dels convidats al sopar. Valien diners. Era el que se'n podia dir.

—Nosaltres parlem bé del cava per poder beure xampany! —va exclamar un dels homes mentre alçava la copa.

Tenia una secció de crítica gastronòmica en un diari. A ella i al seu xicot no els agradava, perquè els semblava que sempre elogiava tota mena de restaurants, alguns de molt dolents, i que això era perquè el convidaven. Feia temps que no estava al dia dels nous que obrien. I si a l'hora de parlar de menjar vivia de renda, quan havia de parlar de vi se li veia que no en sabia gens ni mica. Deixava bé ampolles que ells consideraven ulceroses.

Se'l va mirar. També tenia un rostre irreal i a la vegada molt semblant al dels homes més grans de la sala. Què s'havia fet? Quan parlava se li movia la dentadura, tenia taques a les mans, però en canvi, la cara era fina, sense amigues. En repòs estava somrient. I els cabells? Eren com la perruca d'un pallaso. Potser eren una perruca. Eren una perruca? Al seu costat hi havia un còmic de la televisió, que ara es guanyava la vida fent monòlegs per encàrrec en convencions. Era un home molt masclé, molt gras, i semblava impossible que hagués volgut operar-se. Però, quan reia, el front no se li movia. Només se li arrugava la part de baix de la cara.

Les dones s'assemblaven molt entre elles. Llavis amb boletes, llavis torts, llavis reomplerts, llavis delineats, pòmuls durs, celles aixecades, sorpresa obligatòria. Veus xiuxiuejants, perquè les boques no es podien tancar del tot. Les «b» ja no eren «b». I també hi havia alguna cosa unànime i estranya en el seu comportament. Estaven molt complagudes dels seus cossos i de les seves cares. En dies ordinaris es devien alimentar com si patissin un setge, ja es veia, per poder menjar com gatets en sopars com aquell. No podien canviar de talla. Sempre, eternament, la trenta-sis. Costés el que costés. Era la condició que els havia posat el metge per operar-los els pits. No podien canviar de talla, perquè la pell ja estava molt tibada i perquè llavors semblarien hostaleres vulgars. Va imaginar tot de minyones que feien mongeta tendra en cuines immenses per a aquelles mestresses, vestides d'estar per casa amb roba de punt de color cru. Cremes de verdures i iogurt (al vespre mai hidrats) en safates que es quedaven a les tauletes baixes del costat de butaques il·luminades per llums càlids i que, en algun moment, desapareixien perquè una mà invisible les havia recollit. Es castigaven i gaudien del càstig, menyspreaven les que no n'eren capaces. Les cares eren una joia més que portaven posada. No es preguntaven si eren boniques o lletges, ja no podien. Això ja tant hi feia. Les amigues o la flaccidesa eren lletges i tot s'hi valia per foragitar-les de la cara. Era com treure les taques de la roba a canvi de descolorir-la. El que era intolerable era dur taques. Permetre-les.

Llavors va arribar una nova convidada i tots els presents van fer exclamacions, en veure-la. Pel que semblava, s'havia tallat els cabells.

—Però que estupenda!... —va complimentar-la l'amfitriona.

—Sí? —va preguntar ella. I va riure molt mentre giravoltava com una nena.— Super-radical, no?

—Estàs estupendíssima, Coque... —va remarcar el doctor.

Llavors el David va donar un cop de colze a la Clara i va xiuxiuejar:

—Que no la coneixes?

—No... —va xiuxiuejar ella també.

—Coque Rementol! —va fer ell, amagant el riure.

—Ostres, sí!

Era una tertuliana del cor d'un programa de la televisió. Sempre que la veien, a l'hora de dinar, se'n burlaven, perquè era molt burra i només deia obvietats. No era

bonica, era, per damunt de tot, «una dona que devia haver sigut bonica». Com les actrius dels anuncis de les pèrdues d'orina, dels plans de pensions o dels iogurts per als ossos, semblava una dona de cinquanta anys maquillada per aparentar-ne seixanta (per tal de dirigir-se al públic de setanta). Coque ja havia arribat a la dolça categoria de dones que anomenen «nenes» a les models de vint anys. «Aquesta nena —guapíssima— és la musa de tal dissenyador», deia a la tele. I remarcava molt les pes i les esses. Guappppísssissima. La seves virtuts principals eren mantenir una bona dentadura, tenir una bicicleta plegable i caminar com si a cada passa algú li fuetegés, de manera alterna i sincronitzada, les galtes del cul.

—Gràcies... —va dir Coque, amb un somriure que semblava fals, però que era tot el que ella podia oferir d'autèntic. Un somriure com una paròdia. El somriure d'algú que està acostumat a donar pas a un vídeo que sempre entra tard i que, per tant, ha d'aguantar la cara congelada, sense descompondre-la, ben bé durant sis o set segons. El seu somriure perpetu (sempre somreia en públic, mai en privat) era el somriure de qui sap que a la vida els vídeos sempre entren tard.

Totes se la miraven amb orgull. Es veia que la consideraven «una dona amb classe». Per a elles, en realitat, dir «una dona amb classe» era dir «una dona que domina la seva gana i que, tot i que encara té bones cames (més que algunes «nenes» de vint), ja no cometrà la vulgaritat de posar-se minifaldilles.

Coque i el seu pentinat nou van anar fent petons a tothom mentre imploraven que ningú s'aixequés.

—No has vingut a la meva desfilada —va queixar-se una de les dones, que era, pel que es veia, dissenyadora—. *¡Tienes falta!*

La dissenyadora es caracteritzava per alternar català i castellà a la mateixa frase.

—No! No he pogut *anar*, és que he hagut d'*anar-hi* a l'off festival —va excusar-se ella amb el to de qui lamenta la mort d'algú—. Però demà traurem imatges.

Coque es veia afectada, indistintament, d'apronomia i hiperpronomia.

—*Pues fue un triunfo total, que lo sepa*. Però t'he portat *un detallito*. Un per tu i un per la presentadora.

Va girar-se i va fer un senyal al cambrer.

—*En el colgador de la chaqueta de punto cruda, al lado, hay unas bolsitas de papel...*

Ell, diligent, va anar a l'habitació dels abrics.

—Et presento la Clara i el David, que són gastrònoms —va fer l'amfitriona—. En saben més de vi que tots nosaltres.

—Ah, molt bé, no? —va fer Coque, com si parlés amb un nen petit que acaba de fer un dibuix.

—No, no. Només aficionats... —va haver de dir ell.

—Ja, però molt bé! —va continuar Coque amb el mateix to. I va afegir:— A mi m'encanta el Montsant. Us *hi* agrada el Montsant?

Ell davant de la vaguetat va fer un somriure també *vague*. Va endevinar que a continuació voldria recordar el nom d'un vi que havia tastat, sense aconseguir-ho.

—Sí, sí. El Montsant m'*hi* agrada molt. El Priorat en canvi... —I va prémer els llavis amb posat de disgust, com si fos la tastadora oficial de la revista *Wine's advocate*.— Vaig prendre un Montsant l'altre dia que em va fascinar... Com es deia?

Ell va esperonar-la posant cara d'interès. Li va fer gràcia que digués «un Montsant» amb aquella propietat.

—Com era l'etiqueta? Te'n recordes?

—Ui! És que jo pels noms... Però *me'n* va encantar!

—Hem quedat amb el doctor que li farem el celler i unes classes de tast —va dir ella—. Per què no t'hi apuntes?

Ara li feia por que el doctor se n'hagués oblidat o que li hagués passat la dèria. Necessitaven els diners.

El cambrer va aparèixer amb dues bosses de paper, de color blanc, amb el nom de la dissenyadora en negre. Les nanses eren cordill.

—És la nova fragància —va explicar la dona—. És *muy juvenil. Una para ti y otra para la presentadora.*

Coque ho va acaparar com una garsa. Ja havia oblidat per sempre el vi del Montsant.

—Tranquil·la que jo l'hi faig arribar —va prometre. I tot seguit va donar les dues bosses al cambrer perquè les retornés a l'habitació dels abrics.

—*Con lo mona que estás así*, el que t'hauries de fer ara són *los párpados* —va aconsellar-li en veu molt alta la dissenyadora—. Jo m'ho vaig fer per la boda. És treure't una mica la cara de *sueño*.

El doctor els va explicar que la dissenyadora s'havia casat feia poc amb el seu responsable americà d'importacions i que s'havia dissenyat ella mateixa el vestit.

—A tu no se't nota res —deia Coque.

—Perdona! —va fer el doctor enriolat—. A cap dels meus pacients se'ls nota res!

—No sé què diria el meu home... —va romancejar Coque—. Ja es va enfadar molt l'altra vegada. Des de llavors que...

—El teu home no veurà una dona operada, veurà una dona saludable. Una dona més jove. La dona d'abans.

—Ui, la dona d'abans!... No sé si la vol, la dona d'abans!

—Seràs tu més jove. És *quitarte la grasita*. No t'ho notará ni la teva mare. Digues que faràs un tractament de *belleza*.

—Però m'hauran d'embenar?

—Un cap de setmana —va dir el metge—. El post-operatori a casa.

La Clara va somriure al cambrer quan li servia més xampany. Què li devien pagar per la feina d'aquella nit? Tres-cents euros? Més? El dia que van conèixer el matrimoni Closes ells dos s'havien gastat dos-cents euros només en vi, havien pagat amb Visa, havien penjat el post al blog. I quan els arribés el càrrec l'haurien de fraccionar, perquè no tindrien els diners. Havien considerat que el seu post era més honest que qualsevol crítica. Si el doctor els donava la feina d'assessorament, podrien sortir-se'n. Va tornar a intentar canviar de tema.

—Ens deixaràs veure el celler, després? I així ens fem una idea del que necessitaràs?

—El tinc mig buit —va excusar-se ell—. Em farà vergonya davant vostre.

—Jo, l'altre dia, vaig somiar que em moria i que la meva dona es lligava un tio jove que se'm fotia totes les ampolles —va dir el còmic. I els homes van riure.

—Quin malson! —va fer el doctor. I no va tornar a parlar del celler.

Ella va demanar pel lavabo. Va dir bany, esclar. La mestressa de la casa l'hi va acompanyar. Li va encendre el llum.

—Tu encara no t'has fet res a la cara —va afirmar. I ella es va sentir en falta.

—No, de moment...

—Has de començar ara amb uns retoquets. Si no, t'ho veuen molt quan t'ho fas.

—Sí, és que sempre fa cosa...

Es va sentir dir «cosa». Se sentia lletja davant d'aquella dona polida de pell transparent. Tenia algun pèl de més a les celles o al bigoti. Tenia els porus oberts.

—T'espero a la sala, no et perdràs, oi?

—Potser... —va somriure ella.

Va fer pipí mentre mirava els objectes d'aquell bany de cortesia. Tovalloles, com als restaurants, compreses i tampons, una màquina d'afaitar. Sabó a sobre d'unes pedretes, ni massa triades ni massa poc. La gràcia era aquesta, que no estiguessin triades. No era la mestressa la que anava a les botigues xineses a comprar bagatel·les. Era el decorador el que decidia tots els detalls. Es va observar al mirall i va riure. «No seré tan vulgar de mirar-me ara i examinar si m'haig d'operar».

Quan va tornar en seguien parlant. De com et sents, de bé, «sobretot les senyores», quan et poses fils tensors a la cara. El metge se la va mirar. Li va tocar les galtes.

—Tu ets molt jove, encara no és urgent —li va dir—. Però vine'm a veure.

Ella es va sentir avergonyida davant del seu xicot.

—No tinc els diners —va fer—. Nosaltres gastem molt en restaurants, som uns malalts de la gastronomia, però en realitat...

Volia tornar a la qüestió d'ells dos.

—Per això no t'amoïnis —van dir el metge i la seva dona a la vegada.

I ell va afegir:

—Els amics són els amics.

Llavors van passar al menjador. La Clara no va parar d'observar les dones. Les operacions els havien canviat la manera de ser. Ja no podien ser dones estridents i excessives, si és que mai ho havien sigut, perquè la cara no els ho permetia. No podien riure sorollosament, no podien cridar. Aquelles cares les convertien en dones educades, serenes i lentes. Eren serps sinuoses i brillants. Va fixar-se que no se la tocaven mai, la cara. Ells eren una altra cosa. De vegades, sense voler, la mandíbula se'ls movia, com en un titubeig, un repapieig, i en aquell instant, a sota de la cara morena s'hi veia un vell tremolós. Va començar a veure'n indicis, de la vellesa. Mans amb taques, colls de *muppet*.

Van enraonar de política. Després de vi. Els van preguntar moltes coses sobre restaurants. Què estava de moda? On havien d'anar? Els agradaria fer una ruta gastronòmica pel País Basc. Què no es podien perdre? Ell i ella, llavors, entusiasmats els van parlar d'aquest lloc i d'aquest altre, on només podies anar si t'hi convidaven (però ells tenien un contacte per fer-ho) i d'aquell que tenia fama però que no valia la pena. De llocs petits i desconeguts i de llocs famosos i sobrevalorats. Ella se sentia tranquil·la amb els homes, però amenaçada per les dones.

—Ens ho estem guanyant, no, això de l'assessorament? —va xiuxiuejar-li ell quan els altres no els sentien. I li va pessigar el cul. Ella va fer que sí amb el cap, nerviosa.

Per sopar van menjar crema de tomàquet i peix amb verdures. Els plats obligatoris eren de règim i els que engreixaven —els canapès d'abans, els bombons de després—, optatius. Després, de nou, copes a la sala d'estar. Ella va continuar amb el vi, que era una meravella. Ell va voler whisky.

Després, els convidats van anar marxant. Elles havien de dormir. No podien no dormir amb la cara operada. Potser no podien saltar, córrer, fer cap de les coses que ella encara feia.

—Nosaltres també marxem —va dir el seu xicot al final.

—Sí, que demà...

Però no hi havia demà, perquè estaven a l'atur.

El doctor i la dona es van alçar.

—Ha estat un plaer enorme —va dir-los ella. Parlava com si l'estiguessin doblant.

—Per nosaltres també.

L'amic del restaurant els portava els abrics.

—Vine'm a veure —va dir-li el doctor a ella—. Acompanya-la tu, si vols. I a més a més hem de parlar. Potser ens podeu acompanyar pel País Basc?

Els van fer que sí.

Van sortir al replà i van entrar a l'ascensor. Ella va estirar-se les celles.

—T'agradaria amb bótox?

—No ho sé. Es deu començar així i s'acaba com elles.

—No, això no.

Van sortir al carrer.

—Caminem una mica?

Van caminar passeig de Gràcia amunt. Tot i l'hora que era hi havia turistes fent fotos amb flaix a la Casa Batlló.

—I ara què? L'haig de trucar o no?

—Truca'l, sí —va dir ell.

—Si m'ho fes gratis tu ho voldries?

—No ho sé, eh? I tu?

—Quanta pasta, mare meva...

—Sí, sí.

Ella es fixava en els vianants. Cap operat. Els operats eren allà dins, en aquell regne. Al carrer no, eren a dins de les cases, als embolcalls, als estoigs valuosos. Era com si fossin d'un altre planeta. Com si aquella casa d'on venien fos la nau.

—Potser sí que l'haig de trucar.

—Sí, només per veure què. I de passada insistim en la feina.

—Et semblaven maques, elles?

—No ho sé. Primer no, després m'hi he acostumat. Però els pits sí que...

No va continuar en veure que a ella li sabia greu. Va canviar de tema:

—I a tu ells t'agradaven?

—No, no. Ells no. —Se li va agafar de bracet.— No corrís tant, que aquests talons em maten...

Ell va alentir el pas.

—Si vols fem una copa.

—Sí.

Van girar pel carrer de Mallorca, en direcció al carrer d'Aribau.

—Potser si no estic operada com elles no ens dóna la feina.

—Ja, sí. Suposo que aquestes dones se senten molt incòmodes amb les que no s'han fet res. Potser si no et fas res no ens tornen ni a convidar.